

मागे पुन्हा वळावे

वाटे इथून आता, मागे पुन्हा वळावे
त्या शांत सागराच्या सन्निध मी बसावे ॥

पथिकास पथ दिसेना, अंधार नेमी पसरे
संवेदना जीवाची, निस्तब्ध रात्री विहरे
विश्राम पूर्ण घ्यावा हे ना कधी कळावे ॥

स्मृति दाटली मनी या, अश्रूत ती वहावी
परतून मान वळते, दृष्टी पडे न काही
अंधारल्या मनाचे हे बांध का फुटावे? ॥

मन हे विषण्ण झाले, गात्रे गळून गेली
या वाकल्या तनुला आधार काही नाही
ही वाट चालतो मी, थकुनी थकून जावे ॥

मि रिलाई डाव डि

- शशिकांत पानट

('अमे रिका तरंग' या कवितासं ग्रहात् न)